

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 9800 af 27/09/2021 (Gældende)

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - er handicap - kompetence - sagsbehandling - ej medhold

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 19-32626

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - er handicap - kompetence - sagsbehandling - ej medhold

J.nr. 19-32626

En kvinde, som for nævnet havde oplyst, at hun er blind, havde i forbindelse med sin ansøgning om dansk indfødsret følt sig forskelsbehandlet på grund af sit handicap. Kvindens klage omhandlede Udlændinge- og Integrationsministeriets sagsbehandling samt deres afslag på kvindens ansøgning om dansk indfødsret.

Kvinden havde oplyst, at hun havde følt sig krænket, ydmyget og latterliggjort under behandlingen af sin ansøgning om dansk indfødsret.

Udlændinge- og Integrationsministeriet havde over for kvinden beklaget, at hun havde følt sig respektløst behandlet i forbindelse med sagsbehandlingen.

Nævnet vurderede, at kvinden ikke havde påvist faktiske omstændigheder, som gav anledning til at formode, at hun var blevet forskelsbehandlet på grund af handicap under Udlændinge- og Integrationsministeriets sagsbehandling af hendes ansøgning.

Kvinden havde desuden ikke påvist faktiske omstændigheder, som gav anledning til at formode, at hun var blevet forskelsbehandlet i form af chikane.

Klager fik dermed ikke medhold i denne del af klagen.

Klager mente også, at Udlændinge- og Integrationsministeriet ikke havde respekteret, at hun har et handicap i forbindelse med deres afslag på hendes ansøgning om dansk indfødsret.

Nævnet vurderede, at Udlændinge- og Integrationsministeriets afslag på kvindens ansøgning om dansk indfødsret kunne sidestilles med en afgørelse truffet af den offentlige forvaltning. Denne del af klagen vedrørte dermed anvendelse og fortolkning af reglerne i anden lovgivning og faldt derfor uden for anvendelsesområdet for handicapdiskriminationsloven.

Nævnet afviste derfor at behandle denne del af klagen.

Endelig mente kvinden, at Udlændinge- og Integrationsministeriets indfødsretsprøve ikke stiller handicappede lige med andre, men at et handicap bør medføre en særlig bedømmelse.

Det fremgik af sagens oplysninger, at den skriftlige indfødsretsprøve blev oplæst for kvinden under hendes prøvetagning.

Nævnet vurderede, at kvinden ikke havde påvist faktiske omstændigheder, som gav anledning til at formode, at hun var blevet forskelsbehandlet på grund af handicap i forbindelse med indfødsretsprøven.

Klager fik dermed heller ikke medhold i denne del af klagen.

Klagen angår påstået forskelsbehandling på grund af handicap i forbindelse med klagers ansøgning om dansk indfødsret, herunder Udlændinge- og Integrationsministeriets sagsbehandling samt afslag på ansøgning. Klagen angår også påstået forskelsbehandling på grund af handicap i forbindelse med indfødsretsprøven.

Ligebehandlingsnævnets afgørelse

Udlændinge- og Integrationsministeriets sagsbehandling var ikke i strid med handicapdiskriminationsloven.

Ligebehandlingsnævnet kan ikke behandle den del af klagen, der vedrører Udlændinge- og Integrationsministeriet afslag på ansøgning om dansk indfødsret.

Det var ikke i strid med handicapdiskriminationsloven, at klager ikke fik en særlig bedømmelse i forbindelse med indfødsretsprøven.

Sagsfremstilling

Klager, som har oplyst, at hun er blind, indgav den 25. maj 2016 en ansøgning om dansk indfødsret til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Klager anmodede i ansøgningen om dispensation fra kravet om dokumentation for danskkundskaber på grund af sygdom. Udlændinge- og Integrationsministeriet har oplyst, at klager i forbindelse med ansøgningen indsendte notat af 16. oktober 2015 fra en overlæge, hvoraf det blandt andet fremgik, at klager led af svært nedsat læsesyn på begge øjne. Lægen henstillede, at klager ved prøven i danskkundskaber fik mulighed for, gennem anvendelse af hjælpemidler og relevante tillempede vilkår, at kompensere for sit handicap.

Udlændinge- og Integrationsministeriet anmodede den 22. oktober 2018 klager om yderligere lægelig dokumentation for, at hendes lidelse forhindrede hende i at forsøge at tage danskuddannelsernes "Prøve i Dansk 2", herunder dokumentation for, hvorfor klager skulle aflægge prøven på særlige vilkår og ved brug af hjælpemidler.

Klager sendte den 22. og den 31. oktober 2018 mails til Udlændinge- og Integrationsministeriet, hvoraf det blandt andet fremgik, at hun som medlem af Dansk Blindesamfund havde mindre end 10 % af synet tilbage, og at en læge havde vurderet, at det ikke var nødvendigt med lægeerklæringer vedrørende hendes blindhed.

Udlændinge- og Integrationsministeriet meddelte den 21. januar 2019 klager afslag på hendes ansøgning om dansk indfødsret med henvisning til, at hun ikke havde dokumenteret sine danskkundskaber, og at hun ikke havde fremsendt lægelig dokumentation for, at hendes lidelse forhindrede hende i at forsøge at tage

danskuddannelsernes ”Prøve i Dansk 2”, herunder ved prøveafleggelse på særlige vilkår og ved brug af hjælpemidler.

Udlændinge- og Integrationsministeriet fandt ikke grundlag for at forelægge klagers sag for Folketingets Indfødsretsudvalg med henblik på udvalgets stillingtagen til, om der kunne dispenseres fra de almindelige betingelser for erhvervelse af dansk indfødsret.

Klager sendte den 31. januar 2019 en klage til Udlændinge- og Integrationsministeriet over afslaget.

Klager sendte den 9. februar 2019 et lægeligt notat fra den overlæge, som tidligere havde oplyst om klagers nedsatte læsesyn. Udlændinge- og Integrationsministeriet har overfor nævnet oplyst, at det blandt andet fremgik af notatet, at klager lider af aldersrelateret maculadegeneration, og at man måtte anse det for afgørende for hendes ligestilling med normalt seende, at hun blev tilbudt mulighed for mundtlig kundskabsprøvning.

Ministeriet besvarede klagen den 18. februar 2019, og oplyste blandt andet, at de i afgørelsen om afslag havde lagt vægt på, at klager ikke havde fremsendt tilstrækkelig lægelig dokumentation til, at sagen kunne forelægges for Folketingets Indfødsretsudvalg. Endvidere oplyste ministeriet klager om muligheden for at søge om dansk indfødsret på ny. Man gjorde klager opmærksom på reglerne i cirkulæreskrivelse nr. 9779 af 14. september 2018, hvorefter det er en betingelse, at ansøger dokumenterer kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie ved bevis for at have bestået Indfødsretsprøven af 2015.

I mail af 6. marts 2019 til Udlændinge- og Integrationsministeriet anførte klager blandt andet, at hun ønskede at søge om dispensation fra kravet om bestået indfødsretsprøve, og at det var umuligt for blinde at forberede sig til prøverne.

I brev af 26. april 2019 til klager kvitterede Udlændinge- og Integrationsministeriet for modtagelsen af det lægelige notat af 8. februar 2019. Ministeriet oplyste samtidigt, at såfremt klager på ny ønskede at få behandlet en ansøgning om dansk indfødsret, skulle ministeriet anmode hende om at udfylde det digitale ansøgningsskema på ministeriets hjemmeside.

Ved brev af 6. maj 2019 til klager vejledte Udlændinge- og Integrationsministeriet blandt andet om muligheden for dispensation fra kravene om dansk kundskaber samt bestået indfødsretsprøve. Ministeriet vejledte endvidere om, at prøvedeltagere i sprogprøver og indfødsretsprøven kan fritages for dele af en prøve, og at blinde f.eks. kan fritages fra skriftlig fremstilling.

I mail af 7. maj 2019 til Udlændinge- og Integrationsministeriet klagede klager blandt andet over, at hendes ansøgning om dansk indfødsret ikke var blevet forelagt for Folketingets Indfødsretsudvalg, og at hun havde fået en respektløs behandling i forbindelse med sin sag om dansk indfødsret.

Udlændinge- og Integrationsministeriet henviste i brev af 27. juni 2019 klager til at læse om reglerne for meddelelse af dansk indfødsret på ministeriets hjemmeside eller kontakte ministeriet telefonisk, såfremt hun måtte have spørgsmål hertil.

Klager sendte den 1. juli 2019 mail til Udlændinge- og Integrationsministeriet med bevis for bestået ”Prøve i Dansk 2” med dispensation fra den skriftlige del. Den 9. juli 2019 sendte klager en mail, hvori

hun oplyste, at hun havde bestået sprogprøven, men at hun ved den aflagte indfødsretsprøve fik for mange fejl til at bestå, og at hun på den baggrund ønskede sin sag forelagt for Folketingets Indfødsretsudvalg.

Udlændinge- og Integrationsministeriet svarede den 8. august 2019 klager, at ministeriet beklagede, at klager følte, at hun i forbindelse med sin sag om dansk indfødsret havde fået en respektløs behandling. Ministeriet anmodede hende igen om at udfylde det digitale ansøgningsskema på ministeriets hjemmeside, såfremt hun fortsat ønskede at søge om dansk indfødsret. Ministeriet oplyste i den anledning, at der ikke skulle betales gebyr på ny, såfremt klager indgav en ny ansøgning efter at have fået afslag på en tidligere ansøgning.

Klager sendte den 12. august 2019 en mail til Udlændinge- og Integrationsministeriet, hvori hun blandt andet anførte, at hun gerne ville have sin sag genoptaget, og at hun havde indsendt en ansøgning om dispensation for kravet om bestået indfødsretsprøve.

Udlændinge- og Integrationsministeriet oplyste i brev af 26. september 2019 klager om, at de ikke havde modtaget en ny ansøgning fra hende. Ministeriet anmodede derfor klager om at udfylde det digitale ansøgningsskema, såfremt hun fortsat ønskede at søge om dansk indfødsret. Ministeriet oplyste endvidere, at ministeriet herefter ville kunne tage stilling til, hvorvidt klagers sag kunne forelægges for Folketinges Indfødsretsudvalg.

Klagen blev modtaget i Ligebehandlingsnævnet den 2. juli 2019.

Klager har oplyst, at hun ønsker sin ansøgning om statsborgerskab genoptaget. Klager har ikke fremsat krav om tilkendelse af et bestemt godtgørelsesbeløb.

Parternes bemærkninger

Klager gør gældende, at hun er blevet forskelsbehandlet på grund af sit handicap.

Klager har følt sig krænket, ydmyget og latterliggjort under behandlingen af sin ansøgning om dansk statsborgerskab.

Klager er medlem af Dansk Blindesamfund, som kræver, at man har dokumenteret, at man har mindre end 10 procent tilbage af sit normalsyn. Man stilles lige med blinde og har således ret til blindkort til bus, ledsagerordning i biografen, hvid stok mv. På trods af dette har Udlændinge- og Integrationsministeriet ingen forståelse for hendes situation. De har krævet yderligere lægeattest og dermed ikke respekteret klagers handicap.

Klager fremskaffede en yderligere lægeattest og en ansøgning fra et sprogcenter, hvor mundtlige prøver blev godkendt.

Klager mener desuden, at Udlændinge- og Integrationsministeriets indfødsretsprøve ikke stiller handicappede lige med andre.

Indfødsretsprøven omfatter ca. 180 siders læsestof, og det er meget svært for en blind at lære. Ved den mundtlige prøve læses de 40 spørgsmål op, og der kan vælges mellem tre mulige svar. Selv om det ikke er på én gang, er det svært at holde mulighederne i hovedet uden at kunne se dem på papiret eller i et skema. Det er derfor urimeligt at ligestille en blind med en normaltseende. Selvom man ved det samme, vil en blind lave flere fejl.

Ved aflæggelse af indfødsretsprøven i maj 2019 havde klager for mange fejl på trods af god forberedelse. Hun havde sammen med en hjælper gennemgået hele materialet to gange.

Der tages i udformningen af prøven for lidt hensyn til blindes handicap. Klager håber på mere ligestilling ved prøver, så et handicap fx kan medføre en særlig bedømmelse.

Indklagede, Udlændinge- og Integrationsministeriet, har over for nævnet henvist til, at det fremgår af de specielle bemærkninger til § 2 i lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap (handicapdiskriminationsloven), at lovforslaget ikke vedrører det materielle indhold i afgørelser truffet af offentlige forvaltningsmyndigheder eller i love vedtaget af Folketinget, og at Ligebehandlingsnævnet derfor ikke kan tage stilling til anvendelse og fortolkning af regler i anden lovgivning.

Det fremgår desuden af bemærkningerne til handicapdiskriminationsloven, at Ligebehandlingsnævnet efter gældende ret alene kan tage stilling til spørgsmål om anvendelse og fortolkning af den lovgivning m.v., som er omfattet af Ligebehandlingsnævnets kompetenceområde, jf. § 1 i lov om Ligebehandlingsnævnet, og at afgrænsningen af Ligebehandlingsnævnets kompetence betyder, at klager over overtrædelse af regler i anden lovgivning afvises af nævnet. Det fremgår endvidere, at for så vidt angår klager over afgørelser, som er truffet af den offentlige forvaltning, må Ligebehandlingsnævnet tage stilling til, om klagen reelt vedrører forskelsbehandling, eller om klagen alene drejer sig om anvendelse og fortolkning af regler i anden lovgivning.

Efter grundlovens § 44 kan ingen udlænding opnå indfødsret uden ved lov. Naturalisation beror derfor udelukkende på lovgivningsmagts bestemmelse. Ved Udlændinge- og Integrationsministeriets behandling af ansøgninger om indfødsret er der principielt ikke tale om afgørelser i henhold til lov, men om forberedelse af lovforslag. Den sagsbehandling, som Udlændinge- og Integrationsministeriet foretager med henblik på at konstatere, om en person opfylder kravene i retningslinjerne, minder dog meget om den form for sagsbehandling, der almindeligvis udøves af den offentlige forvaltning. Der er derfor grund til generelt at iagttage forvaltningslovens regler og andre forvaltningsretlige principper ved behandlingen af naturalisationssager.

Ansøgninger om naturalisation behandles i Udlændinge- og Integrationsministeriet efter de retningslinjer, der fremgår af cirkulæreskrivelse nr. 9779 af 14. september 2018 om naturalisation.

Det er efter reglerne blandt andet en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at ansøger dokumenterer dansk kundskaber ved bevis for at have bestået danskuddannelsernes ”Prøve i Dansk 3” eller en af de prøver, som er oplistet i bilag 3.a til cirkulæreskrivelsen. Hvis ansøgeren ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i mere end 6 måneder inden for de seneste 9 år, er kravet til dansk kundskaber lempeligere, således at det er tilstrækkeligt, at ansøgeren har bestået danskuddannelsernes ”Prøve i Dansk 2” eller en af de i bilag 3.b angivne prøver.

Det er også en betingelse, at ansøger dokumenterer kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie ved bevis for at have bestået Indfødsretsprøven af 2015.

Kravene om danskkundskaber og kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie fremgår af § 24 i cirkulæreskrivelsen.

Folketingets Indfødsretsudvalg kan meddele dispensation fra opfyldelse af én eller flere naturalisationsbetingelser. Betingelserne, som skal være opfyldt, for at få forelagt en sag for Folketingets Indfødsretsudvalg med henblik på dispensation fra kravene danskkundskaber og en bestået indfødsretsprøve på grund af en fysisk, psykisk, sensorisk eller intellektuel funktionsnedsættelse fremgår ligeledes af § 24 i cirkulæreskrivelsen.

En ansøger skal som udgangspunkt opfylde alle de almindelige indfødsretsbetingelser, som fremgår af cirkulæreskrivelse om naturalisation, for at blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse. Ministeriet vurderede i klagers sag, som i alle andre sager, hvorvidt de almindelige indfødsretsbetingelser var opfyldt.

Ved ansøgninger om indfødsret fra ansøgere, som på grund af en langvarig fysisk, psykisk, sensorisk eller intellektuel funktionsnedsættelse ikke opfylder kravet om bestået danskprøve og/eller Indfødsretsprøven af 2015, konstaterer Udlændinge- og Integrationsministeriet, om ansøgningen opfylder betingelserne for forelæggelse for Folketingets Indfødsretsudvalg i cirkulæreskrivelsens § 24, stk. 4 eller 5. Ministeriet konstaterer således, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelig lægelig dokumentation, og om lægen har forholdt sig til forelæggelsesbetingelserne i cirkulæreskrivelsen. Det er Folketingets Indfødsretsudvalg, som vurderer, om der skal gives dispensation.

Klagers ansøgning blev indgivet den 25. maj 2016, og den blev derfor behandlet efter cirkulæreskrivelse nr. 10873 af 13. oktober 2015 om naturalisation. Klager indsendte sammen med sin ansøgning bevis for bestået statsborgerskabsprøve ved prøveterminen december 2015, og hun opfyldte således det dagældende dokumentationskrav om kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie, jf. cirkulæreskrivelsens § 24, stk. 3. Klager opfyldte derimod ikke kravet om dokumentation for danskkundskaber, jf. dagældende cirkulæreskrivelsens § 24, stk. 2, og hun anmodede på den baggrund om dispensation herfor på grund af sygdom, jf. cirkulæreskrivelsens § 24, stk. 5.

Det fremgik af den indsendte lægelige dokumentation, at klager kunne forsøge at tage en danskprøve med praktisk assistance, anvendelse af hjælpemidler, tildeling af ekstra tid eller anden form for relevant tillempe vilkår for at kompensere for sit handicap. Det fremgik ikke af de lægelige oplysninger, om klagers lidelse forhindrede hende i at forsøge at tage ”Prøve i Dansk 2”, herunder dokumentation for, hvorfor klager skulle aflægge prøven på særlige vilkår og ved brug af hjælpemidler.

Udlændinge- og Integrationsministeriet svarede løbende på klagers henvendelser i forlængelse af afslaget af 21. januar 2019. Ministeriet oplyste flere gange klager om muligheden for at indgive en ny ansøgning om dansk indfødsret, såfremt hun ønskede at få behandlet sin sag på ny.

Det er et formkrav for behandling af en ansøgning om dansk indfødsret, at ministeriet modtager en digital ansøgning.

Klager indgav den 4. december 2019 en ny ansøgning om dansk indfødsret. Hendes nye ansøgning vil blive behandlet efter cirkulæreskrivelse nr. 9779 af 14. september 2018 om naturalisation, hvorefter det er en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at en ansøger har dokumenteret kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie ved bevis for at have bestået Indfødsretsprøven af 2015 eller en indfødsretsprøve aflagt ved prøveterminen december 2008 til og med prøveterminen december 2013. En bestået statsborgerskabsprøve er således ikke længere tilstrækkelig dokumentation for kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie.

Klager anmodede i forbindelse med den nye ansøgning om dispensation fra kravet om bestået indfødsretsprøve.

En ansøger må som udgangspunkt ikke medbringe en hjælper eller hjælpemidler til indfødsretsprøven af 2015. Der vil dog kunne gives tilladelse til brug af hjælpemidler for så vidt muligt at ligestille personer med funktionsnedsættelse med andre prøvedeltagere. Er man f.eks. døv, blind eller ordblind og gør funktionsnedsættelse det vanskeligt at deltage i Indfødsretsprøven af 2015 på almindelige vilkår, kan der efter ansøgning gives tilladelse til særlige praktiske foranstaltninger og brug af tekniske hjælpemidler, tilstedeværelse af en hjælper og forlænget prøvetid. En ansøger skal i den forbindelse kunne dokumentere ikke-åbenlyse funktionsnedsættelser med en udtalelse fra en læge, psykolog, synskonsulent eller anden sagkyndig, som skal redegøre for ansøgers vanskeligheder i forbindelse med aflæggelse af prøven.

Udlændinge- og Integrationsministeriet oplyste til nævnet den 10. januar 2020, at de på daværende tidspunkt endnu ikke havde færdigbehandlet

klagers ansøgning af 6. december 2019.

Ligebehandlingsnævnets bemærkninger og konklusion

Ligebehandlingsnævnet behandler klager over forskelsbehandling på grund af handicap uden for arbejdsmarkedet efter lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap (handicapdiskriminationsloven).

Det fremgår af handicapdiskriminationsloven, at ingen må udsætte en anden person for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af dennes handicap. Forbuddet mod forskelsbehandling gælder for al offentlig og privat virksomhed på alle områder i samfundet. Forbuddet gælder dog ikke for udøvelse af aktiviteter af rent privat karakter.

Handicapdiskriminationsloven indebærer ikke en pligt til rimelig tilpasning eller tilgængelighed.

Der foreligger direkte forskelsbehandling, når en person på grund af dennes handicap behandles ringere, end en anden person bliver, er blevet eller ville blive behandlet i en tilsvarende situation.

Der foreligger indirekte forskelsbehandling, hvis en tilsyneladende neutral bestemmelse, betingelse eller praksis vil stille personer med handicap ringere end andre personer.

Hvis en person, der anser sig for krænket, påviser faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at der er udøvet forskelsbehandling, påhviler det modparten at bevise, at der ikke er sket ulovlig forskelsbehandling.

Chikane skal betragtes som forskelsbehandling, når en uønsket optræden i relation til for eksempel et handicap finder sted med det formål eller den virkning at krænke en persons værdighed og skabe et truende, fjendtligt, nedværdigende eller ubehageligt klima for den pågældende.

Ligebehandlingsnævnet bemærker, at handicapdiskriminationsloven efter forarbejderne til loven ikke finder anvendelse på det materielle indhold i afgørelser truffet af offentlige forvaltningsmyndigheder eller i love vedtaget af Folketinget. Det vil sige, at nævnet ikke kan tage stilling til anvendelse og fortolkning af regler i anden lovgivning.

For så vidt angår klager over sagsbehandling, som er foretaget af den offentlige forvaltning, må Ligebehandlingsnævnet tage stilling til, om klagen reelt vedrører forskelsbehandling, eller om klagen alene drejer sig om anvendelse og fortolkning af regler i anden lovgivning.

Handicap

Det følger af handicapdiskriminationslovens forarbejder, at vurderingen af lovens anvendelsesområde skal tage udgangspunkt i begrebet handicap i forskelsbehandlingsloven (lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet mv.).

Begrebet ”handicap” i forskelsbehandlingsloven og det bagvedliggende EU-direktiv fortolkes i overensstemmelse med EU-Domstolens og Højesterets praksis.

Handicapbegrebet inden for arbejdsmarkedet omfatter herefter langvarige begrænsninger som følge af bl.a. fysiske, mentale eller psykiske skader, som i samspil med forskellige barrierer kan hindre den berørte person i fuldt og effektivt at deltage i arbejdslivet på lige vilkår med andre arbejdstagere. Også funktionsbegrænsninger af denne karakter, som skyldes en helbredelig eller uhelbredelig sygdom, kan være omfattet.

Der henvises bl.a. til EU-Domstolens domme af 11. april 2013 i sagerne C-335/11 og C-337/11 (Ring og Werge), 1. december 2016 i C-395/15 (Daouidi) og 9. marts 2017 i C-406/15 (Milkova) samt Højesterets domme af 22. november 2017 i sagerne 300/2016 og 305/2016 trykt i UfR2018. 830H og UfR2018. 853H.

I sager om forskelsbehandling på grund af handicap uden for arbejdsmarkedet må nævnet på den baggrund foretage en vurdering af, om en skade eller sygdom konkret har medført sådanne langvarige funktionsbegrænsninger, at den berørte person er forhindret i at fungere på lige vilkår med andre personer i en tilsvarende livssituation. Ved denne vurdering vil indholdet af fremlagte lægejournaler, kommunale akter, skoleudtalelser mv. indgå.

Klager skal godtgøre, at hun på tidspunktet for den påståede forskelsbehandling havde et handicap i lovens forstand.

Klager er medlem af Dansk Blindesamfund. Hun har oplyst, at medlemskab kræver, at man har dokumenteret, at man har mindre end 10 procent tilbage af sit normalsyn.

Indklagede har ikke bestridt, at klager skulle have et handicap i handicapdiskriminationslovens forstand.

Nævnet vurderer herefter, at klager har et handicap omfattet af handicapdiskriminationsloven.

Udlændinge- og Integrationsministeriets sagsbehandling

Klager har følt sig krænkede, ydmyget og latterliggjort under behandlingen af sin ansøgning om dansk indfødsret.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har over for klager beklaget, at hun har følt sig respektløst behandlet i forbindelse med sagsbehandlingen.

Nævnet vurderer, at klager ikke har påvist faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at hun er blevet forskelsbehandlet på grund af handicap under Udlændinge- og Integrationsministeriets sagsbehandling af hendes ansøgning.

Nævnet vurderer desuden, at klager ikke har påvist faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at hun er blevet forskelsbehandlet i form af chikane. Nævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er forelagt oplysninger om sagsbehandlingen, der tyder på, at medarbejdere ved indklagede bevidst eller ubevidst over for klager har handlet på en måde, som kan karakteriseres som chikane i relation til klagers handicap.

Klager får dermed ikke medhold i denne del af klagen.

Udlændinge- og Integrationsministeriets afslag på klagers ansøgning

Klager har oplyst, at Udlændinge- og Integrationsministeriet ikke har respekteret, at hun har et handicap. Klager sendte oplysninger til Udlændinge- og Integrationsministeriet om, at hun er medlem af Dansk Blindesamfund og oplysninger om, at en læge havde vurderet, at det ikke var nødvendigt med lægeerklæringer vedrørende klagers blindhed. Udlændinge- og Integrationsministeriet krævede fortsat yderligere lægeattest.

Udlændinge- og Integrationsministeriet gav den 21. januar 2019 klager afslag på hendes ansøgning om dansk indfødsret med henvisning til, at hun ikke havde dokumenteret sine danskkundskaber, og at hun ikke havde fremsendt lægelig dokumentation for, at hendes lidelse forhindrede hende i at forsøge at tage danskuddannelsernes "Prøve i Dansk 2", herunder ved prøveafleggelse på særlige vilkår og ved brug af hjælpemidler.

Nævnet vurderer, at Udlændinge- og Integrationsministeriets afslag på klagers ansøgning om dansk indfødsret kan sidestilles med en afgørelse truffet af den offentlige forvaltning. Denne del af klagen vedrører anvendelse og fortolkning af reglerne i anden lovgivning og falder derfor uden for anvendelsesområdet for handicapdiskriminationsloven.

Ligebehandlingsnævnet afviser derfor at behandle denne del af klagen.

Indfødsretsprøven

Klager mener, at Udlændinge- og Integrationsministeriets indfødsretsprøve ikke stiller handicappede lige med andre, men at et handicap bør medføre en særlig bedømmelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har oplyst, at en prøvetager som udgangspunkt ikke må medbringe en hjælper eller hjælpemidler til indfødsretsprøven af 2015. Der vil dog kunne gives tilladelse til brug af hjælpemidler for så vidt muligt at ligestille personer med funktionsnedsættelse med andre prøvedeltagere.

Det fremgår af sagens oplysninger, at den skriftlige prøve i stedet blev oplæst for klager under hendes prøvetagning.

Nævnet vurderer, at klager ikke har påvist faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at hun er blevet forskelsbehandlet på grund af handicap i forbindelse med indfødsretsprøven.

Klager får dermed heller ikke medhold i denne del af klagen.

Retsregler

Afgørelsen er truffet efter følgende bestemmelser:

Lov om Ligebehandlingsnævnet

- § 1, stk. 1, og stk. 5, om nævnets kompetence
- § 8, nævnets afvisning af klagen
- § 9, stk. 1, om klagebehandling
- § 12, stk. 1, om klagebehandling

Handicapdiskriminationsloven

- § 2, om lovens anvendelsesområde
- § 3, om lovens anvendelsesområde
- § 5, stk. 1-4, om forbud mod forskelsbehandling
- § 7, om undtagelser fra forbuddet mod forskelsbehandling
- § 10, om delt bevisbyrde